

F. t. l. om produktansvar

jf. lovforslagets § 2. Udtrykket »medvirket til skaden« dækker på samme måde som det tilsvarende udtryk i erstatningsansvarslovens § 24, stk. 2, såvel egen skyld som accept af risiko.

Efter direktivet vil erstatning også kunne nedsættes eller bortfalde, hvis en person, som skadelidte er ansvarlig for, har begået en fejl. Et sådant princip om såkaldt passiv identifikation gælder allerede i dansk ret. Justitsministeriet har derfor ikke fundet det hensigtsmæssigt udtrykkeligt at nævne det i lovforslaget. Som eksempel på et tilfælde, hvor fejl hos andre personer end skadelidte får betydning ved erstatningsudmålingen, kan nævnes erstatning for tab af forsøger. Egen skyld hos afdøde vil således kunne medføre, at erstatningen til de efterladte nedsættes i samme omfang, som erstatningen til afdøde selv ville være nedsat.

Der er ikke ved lovforslaget tilsigtet en ændring af den eksisterende retspraxis vedrørende betydningen af egen skyld. Der henvises nærmere til de almindelige bemærkninger nr. 3.10.

Justitsministeriet har fundet anledning til i bestemmelsens *stk. 2* udtrykkeligt at fastslå, at der ved beregningen af tingsskadeerstatning skal ske fradrag af de i § 8 nævnte 4.000 kr., før erstatningen nedsættes på grund af egen skyld.

Til § 10

Bestemmelsen, der indeholder regler om forældelse og ophør af erstatningskrav efter lovforslaget, svarer til artiklerne 10 og 11 i direktivet.

Lovforslaget opstiller 2 tidsfrister, der skal overholdes, hvis skadelidte vil bevare sit erstatningskrav, dels en 3 års frist fra skadens indtræden, og dels en frist på 10 år fra det tidspunkt, da produktet blev bragt i omsætning.

Forældelsesreglerne i § 10 gælder direkte skadelidtes krav mod producenten, men vil indirekte også få betydning i forhold til mellemhandleransvar. Reglen i lovforslagets § 11 indebærer jo, at mellemhandleren hæfter for skadelidtes krav mod producenten. Er kravet mod producenten forældet, er der imidlertid ikke noget krav at hæfte for. Har en mellemhandler efter § 11 måttet betale til skadelidte, indtræder mellemhandleren i skadelidtes krav, jf. § 12, stk. 3, og det er derfor også i den situation, hvor det nu er en mellemhandler, der gør kravet gældende (over for en producent eller en tidligere mellemhandler i omsætningskæden), forældelsesreglerne i forholdet mellem producenten og skadelidte, som er afgørende.

Producentens undladelse af at gøre en forældelsesindsigelse gældende er ikke bindende for mellemhandleren. Denne afskæres således ikke fra at gøre en

forældelsesindsigelse gældende ved, at producenten giver afkald på denne indsigelse.

Også i relation til forældelses spørgsmål svarer mellemhandlerens stilling således ganske til selvskyldnerkautionistens.

Det bemærkes, at forældelsesreglerne i lovforslagets § 10 også gælder i de tilfælde, hvor erstatning søges indtalt efter almindelige erstatningsregler, jf. § 14 og bemærkningerne hertil nedenfor.

Til stk. 1

Bestemmelsen svarer til direktivets artikel 10 og opstiller en frist på 3 år, inden for hvilken skadelidte skal gøre sit erstatningskrav gældende mod den, der er ansvarlig i medfør af forslaget § 4. Forslaget indebærer en ændring i forhold til dansk rets almindelige forældelsesfrist på 5 år regnet fra det tidspunkt, hvor fordringen af kreditor kunne kræves betalt, jf. 1908-lovens § 1, nr. 5.

Baggrunden for direktivets og dermed lovforslagets regler om forældelse er bl.a. et ønske om at fastsætte ensartede forældelsesfrister for produktskader i samtlige medlemsstater.

Fristen regnes fra det tidspunkt, da skadelidte havde eller burde have kendskab til skaden, defekten og producentens navn og opholdssted. Det er efter bestemmelsen uden betydning, hvornår den skadevoldende handling foretages. Går der nogen tid, inden skaden viser sig, regnes fristen først fra dette senere tidspunkt. I mange tilfælde vil det ikke være muligt at beregne erstatningskravets størrelse før på et senere tidspunkt. Dette vil f.eks. være tilfældet, hvor skadelidte skal have erstatning for varigt mén eller for nedsat eller tabt erhvervssevne. I sådanne tilfælde skal forældelsesfristen principielt regnes fra det tidspunkt, da skadelidte havde eller burde have kendskab til skaden. Undertiden er det ikke muligt at fastslå, om og i givet fald i hvilket omfang der opstår personskade i form af varigt mén og tab af erhvervssevne, før der er gået nogen tid, og tilstanden er blevet stationær.

I sådanne tilfælde vil der efter almindelige regler kunne ske en såkaldt suspension af forældelsesfristen på grund af utilregnelig (undskyldelig) uvidenhed. Reglen herom, der findes i § 3 i loven fra 1908 om forældelse af visse fordringer, er der i det foreliggende lovforslag udtrykkeligt henvist til i 10, stk. 1, 2. pkt., for så vidt angår den 3-årige forældelsesfrist. Om afbrydelse af forældelsen, se nedenfor. Henvisningen til 1908-lovens suspensionsregel er i nøje overensstemmelse med EF-direktivet, der i art. 10, stk. 2, fastsætter, at direktivet ikke berører medlemsstaternes bestemmelser om suspension eller afbrydelse af forældelsesfrister.